Які отут квартали живописні
із риштувань до неба підвелись!..
Над зеленню легка небесна вись,
мов храму баня велетенська, висне.

Вночі трамвай дугою Вольга блисне,
як блискав гнівом хан Батий колись,
що русичі на милість не здались,
орду в бою мечем лічивши грізно...

Тепер — то вже історія... Але
було б для нас її забути зле,
бо то — підмурок нашим дням новітнім,
то — наче голос крові, наче стяг,
збережений нащадкам у боях,
і — щастя бути спадкоємцем гідним!..
1969